

عنوان مقاله:

آسیب شناسی یکصدسال تربیت معلم در ایران

محل انتشار:

هفتمین همایش ملی مطالعات و تحقیقات نوین در حوزه علوم تربیتی، روانشناسی و مشاوره ایران (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

رسول شریفی نجف آبادی - استادیار گروه علوم تربیتی، دانشگاه فرهنگیان، تهران، ایران

ناهید ایران نژاد نجف آبادی - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی تربیتی، آموزش و پرورش ناحیه ۱ اصفهان

خلاصه مقاله:

اولین قانون برای ایجاد موسسه های تربیت معلم در سال 1397 ه.ش به تصویب مجلس شورای ملی رسید. از آن زمان تا به امروز بیش از یکصد سال گذشته است. هدف از این مقاله بررسی سیر تحولات رخ داده در عرصه ی تربیت معلم در طی این مدت و آسیب شناسی آن بوده که به روش تحقیق کتابخانه ای و با شیوه ی توصیفی و تحلیلی انجام گرفته است. نتایج به دست آمده نشان می دهد که دانشسراهای مقدماتی که وابسته به آموزش و پرورش بوده اند با همه ی نوسان هایی که داشته اند متعهد به اهداف خود باقی مانده و در قالب مراکز تربیت معلم و دانشگاه فرهنگیان به مسیر خود ادامه داده اند. اما روند دانشسراهای عالی بسیار پر تلاطم بوده و موسسات ایجاد شده مانند دانشگاه های تربیت معلم تهران زاهدان سمنجان یزد کاشان اراک سبزوار تبریز و هنرسرای عالی به جای تمرکز بار اهداف تربیت معلم همواره میل به گریز از ساختار آموزش و پرورش و پیوستن به آموزش عالی را داشته اند که در نهایت ضمن تغییر عنوان خود از مسیر تربیت دبیر نیز خارج شده اند. در چنین شرایطی امکاناتی که به سختی مهیا شده بود رو به کاستی نهاده و دانش و تجاربی که باید انباشته می شد تا امروزه پاسخگوی نیاز آموزش و پرورش باشد فراهم نیامد. در نتیجه امروزه آموزش و پرورش در تامین و تربیت نیروی متخصص مورد نیاز خود با مشکلات جدی روبرو است. چاره ی کار یا در تقویت دانشگاه فرهنگیان و یا در بازگرداندن دانشگاه های یاد شده به مسیر قبل می باشد.

کلمات کلیدی:

آموزش و پرورش دانشگاه تربیت معلم دانشگاه فرهنگیان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1140564>

